

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év január hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2008. január 31. napján kihirdette a következő

v é g z é s t :

A halált okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 7.B.980/2004/64. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság 2007. év április hó 23. napján kelt 7.B.980/2004/64. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki súlyos testi sértés büntetében és ezért a vádlottat 1 év börtönbüntetésre ítélte, amelynek a végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. A bíróság ítéletében a sértett jogi képviselője által előterjesztett polgári jogi igényt a törvény egyéb útjára utasította, megállapította az eljárás során felmerült bűnügyi költséget, és rendelkezett annak viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a tényállás téves, iratellenes megállapítása, törvénysértő jogi minősítés, ebből következően törvénysértően enyhe büntetés miatt, súlyosításért fellebbezett.

A vádlott és védője felmentésért, a tényállás téves megállapítása téves minősítés miatt felmentés érdekében, valamint a külön a bűnügyi költség viselése tárgyában jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.530/2007. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosított tartalommal, csak a téves minősítés, illetve a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn. Jogi álláspontja szerint a sértett halálához vezető okfolyamatot a vádlott indította el, ezért a büntetőjogi felelőssége a vádirati minősítéssel egyezően a halált okozó testi sértés büntetében megállapítható.

A nyilvános ülésen az ügyész perbeszédében kifejtette, hogy a vádlott az általa is tudottan ittas állapotban lévő sértettet közepes-nagy erejű ökölcsapással ütötte fejbe, amelynek következtében a sértett az aszfaltozott úton hanyatt esett, és beütötte a fejét. Az ügyészi álláspont szerint a vádlottnak a tőle elvárható gondosság tanúsítása mellett fel kellett volna ismernie, hogy a bántalmazással összefüggésben halálos eredmény is bekövetkezhet. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a minősítés megváltoztatása mellett a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát emelje fel, és a próbaidő tartamát is súlyosítsa.

A sértett jogi képviselője felszólalásában ugyancsak arra hivatkozott, hogy a vádlott tudatának át kellett volna fognia, hogy az ittas állapotban lévő sértett az ütés hatására hanyatt eshet, és fejét a betonba verheti, aminek súlyosabb eredménye is lehet.

A védő perbeszédében fellebbezését fenntartva hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson is kihallgatott tanú1. vallomását nem vehette volna figyelembe a tényállás megállapításakor. Álláspontja szerint az eljárás során megállapítást nyert, hogy többen is bántalmazták a sértettet, ezt követően a sértett az autójával árokba csúszott, így nem állapítható meg egyértelműen, hogy mely sérülés vezetett a sértett halálához.

A vádlott felszólalásában sajnálatát fejezte ki a történetekért, és csatlakozott védőjéhez. Az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

Az ellentétes irányú fellebbezések alapján a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § /1/ bekezdésében rögzített felülbírlati jogkörében megvizsgálta mind az elsőfokú bíróság ítéletét, mind az azt megelőző bírósági eljárást.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság igen részletes és széleskörű bizonyítást folytatott le olyan tényekre is, amelyek az ügy érdemi eldöntése szempontjából nem bírtak jelentőséggel.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, a tényállást összességében helytállóan állapította meg.

A védelmi fellebbezés annyiban alapos, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tanú1. vallomását nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből. A rendelkezésre álló iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a tanú1. a törvényben meghatározott figyelmeztetéseket követően tett tanúvallomást a nyomozás során, mely

tanúvallomásban nem adott számot arról, hogy látta volna a vádlottat a sértettel és látta volna magát a cselekményt. Ezzel szemben a kihallgatása közben kérte annak megszakítását és négy szemközt kívánt beszélni a kihallgatását végző tanú2. rendőr-őrnaggyal. Ezen négy szemközti beszélgetés során mondta el tanú1. az általa látottakat azzal, hogy azt tanúként nem kívánja elmondani. Miután a tanú2. ismételten figyelmeztette a beszélgetés során a tanú1-et a hamistanúzás jogkövetkezményeire, a tanú1. úgy nyilatkozott, hogy „ő két gyermekes családanya, jelenleg GYES-en van, a helyszínen nem intézkedett, a Ráckevei Rendőrkapitányság ügyeletének nem jelentett, segítséget a sértettnek nem nyújtott, ezért nem hajlandó a fentieket jegyzőkönyvbe mondani”. A tanú2. minderről 2002. év április hó 17. napján jelentést tett.

A tanúnak a kihallgatáson kívül tett nyilatkozatából, abból a tényből, hogy a tanú1. nem mondta jegyzőkönyvbe az általa látottakat, arra lehet következtetni, hogy ily módon kívánt a mentességi jogával élni.

A töretlen bírói gyakorlat szerint a mentességi jogával élő tanút kihallgató hatósági személy, illetve bárki, aki az adott ügyben hivatalos eljárása során szerzett tudomást a tanúnak a mentességi joga körébe tartozó nyilatkozatáról az eljárásban tanúként nem hallgatható ki, vallomásuk bizonyítékként nem vehető figyelembe, hiszen ez a mentességi jog megkerülését jelentené. A Fővárosi Ítéltábla ezért a tanú1., a tanú2., valamint a tanú3. rendőr ezredes tanúvallomását, illetve jelentését a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a bizonyítékok elemző értékelésével a tanúvallomásokat egymással is összevetve állapította meg a tényállást. A tényállás ugyanakkor a Be. 351.§ (2) bekezdés c.) és d.) pontjában meghatározott okokból részben megalapozatlan, ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt. A tanú1. tanúvallomásával összefüggésben kifejtettek tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet 5. oldal alulról 2. bekezdésében az „Ezt követően érkezett...” kezdetű mondatot a tényállásból kirekeszti. Erre vonatkozóan ugyanis kizárólag a tanú1. tanúkihallgatáson kívül tett nyilatkozatai, illetve az ezekről készült a jelentések, a jelentést készítő tanú vallomása állt rendelkezésre.

Az elsőfokú eljárás során beszerzett, az Egészségügyi Tudományos Tanács által készített szakvélemény, a tárgyaláson is meghallgatott dr. Varga Tibor iü. orvos-szakértő, dr. Benoist György eseti orvos-szakértő véleménye alapján - melyeket az elsőfokú bíróság is tényállása megállapításakor alapul vett - helyesbítésre szorul az elsőfokú ítélet 6. oldalán a harmadik bekezdés utolsó mondata, mert az adott megfogalmazás félreérthető és nem felel meg a bíróság által is aggálytalanként elfogadott szakértői vélemények megállapításainak. A mondat helyesen: „A halálhoz vezető okfolyamatot önmagában a sértett érfejlődési rendellenessége, illetve kifejezetten annak sérülése okán kialakuló lágyburkok közötti nagy tömegű vérzés indította el, és ez áll közvetlen okozati összefüggésben a sértett halálával.”

A fenti helyesbítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hibamentes, a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Az elsőfokú bíróság a tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, annak megalapozottságát a tényállás részbeni módosulása nem érintette.

A vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, azt ugyanakkor nem vitatta, hogy ő volt az, aki a karjánál fogva elkísérte a sértettet a művelődési háztól. Sem a nyomozás során tett vallomásaiban, sem a tárgyaláson nem nyilatkozott arról, hogy rajta és a sértetten kívül bárki tartózkodott volna ez alkalommal a közelükben, vagy bárki kísérte volna őt vagy a sértettet. A tárgyaláson is kihallgatott tanú4. és a tanú5. előadták, hogy a vádlott által megjelölt útvonalon két férfit láttak elhaladni, akik közül az egyikben a tanú4. felismerte a vádlottat. A vádlott és a tanúk vallomása csupán annyiban tért el egymástól, hogy a két tanú állítása szerint a vádlott tovább, a sértett későbbi megtalálásának helyéhez közelebb kísérte a sértettet, míg a vádlott állítása szerint ettől a helytől jóval távolabb elbocsátotta már a sértettet.

A fentiekén túlmenően a tanú5. azt is elmondta, hogy látta tanú6-ot abba az irányba menni, ahol a sértettet a későbbiekben megtalálták. Vallomását erősítette a tanú6. tanúvallomása, aki ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy akkor ment a sértett feltalálási helye felé, miután barátnőjétől elvált. A tanú4. és a tanú5., valamint a tanú6. tanúvallomásának egybevetéséből megállapítható, hogy a tanú6. röviddel a vádlottnak a sértett feltalálási helyéről történő visszaindulását követően érkezett a helyszínre.

A vádlott és a fenti tanúk vallomását egybe vetve kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértettel megtalálását megelőzően kizárólag a vádlott került közvetlen kapcsolatba, más nem volt a közelében, és az ezt követő néhány percen belül a sértett eszméletlen állapotba került, majd meghalt azon a helyen, amelynek közvetlen közelében a vádlottat látták. Mindebből levonható az a következtetés, hogy a vádlott volt az, aki egy a közepest lényegesen meg nem haladó ütéssel orra verte a sértettet, aki ennek következtében orrcsonttörését szenvedett, és hanyatt esett.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a halálos eredmény nem a vádlott cselekvőségére vezethetően következett be. A vádlott által leadott közepest lényegesen meg nem haladó ütés a sértett orrcsonttörését eredményezte. Ez az ütés azonban nem okozhatta az agynak olyan súlyos mérvű sérülését, amely a halálhoz vezetett. Abban az esetben ha a sértett nem szenved az Egészségügyi Tudományos Tanács szakvéleményében rögzített érelfajulásban (arteriovenosus malformatio), akkor nagy valószínűséggel az elesés következtében koponyatörés nélküli agyzúzódás, akár orvosi ellátás hiányában is meggyógyulhatott volna. Az adott esetben azon a területen helyezkedett az érfejlődési rendellenesség - mely a verő és visszerek szokásosnál nagyobb tömegű elburjánzásában foglalható össze -, ahol az agyzúzódás volt. Erről az érelváltozásról sem a sértett, sem a sértett családja, sem a vádlott nem bírt tudomással.

A fentiekre tekintettel a Pest Megyei Bíróság a törvénynek megfelelően értékelte a vádlott cselekményét súlyos testi sértés büntettének. A cselekmény minősítésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő bűnösségi körülményeket hiánytalanul számba vette, és azokat súlyuknak megfelelően értékelve szabta ki a vádlottal szemben a büntetést. A kiszabott büntetés szükséges, egyben elégséges a büntetési célok elérésére. Annak sem lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére nincs törvényes indok.

Megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a büntetlen előéletű vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság a Be.338.§ (1) és (4) bekezdésével állapította meg a vádlottat terhelő bűnügyi költséget. A Fővárosi Ítéltábla nem látott indokot ennek további mérséklésére.

A Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a fentiekre tekintettel a Be. 371. § /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2008. év január hó 31. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lassó Gábor s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 7.B.980/2004/64. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.225/2007/8. számú végzésével a vádlott tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év január hó 31. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő